Полонив мене Великий Бог,
Полонив мене Великий Добрий.
І розцвів я на скінченні всіх дорог,
Перейшовши нерухомий обрій.

І нема для мене перепон,
Не вартують зору чорні віхи.
Та не радісний мій радісний полон
І не тишать мене вічні втіхи!..

І прийшов до мене Дух Тривог,
І сказав: іди назад за обрій, —
Обдурив тебе Великий Бог,
Обдурив тебе Великий Добрий.

І послухав я і знову на землі,
Оточили мене людські межі
І затьмарились на білому крилі
Коліри небесної одежі.